

på virksomhedernes eller på det offentliges bekostning eller om særlig indretning af dele af eksisterende anlæg.

Bekendtgørelserne om olie- og kemikalieaffald indeholder bl.a. regler om pligt for virksomheder til at anmelde sådant affald og til at aflevere det på et af kommunalbestyrelsen anvist sted, nemlig de lokale modtagepladser eller -stationer. Dette system forudsættes bevaret.

Bestemmelsen indeholder endvidere hjemmel for ministeren til at fastsætte særlige indsamlingsordninger til supplerende af reglerne om kommunale indsamlingsordninger i § 62 b.

Bestemmelsen giver endelig mulighed for at stille krav om anmeldelse af affald. Et sådant krav vil i princippet kunne omfatte alle typer affald og vil desuden kunne indebære, at der stilles krav om løbende indberetning om affaldsmængder, nye affaldsprodukter m.v.

I regler, der udstedes i medfør af denne bestemmelse, kan der fastsættes regler til supplement af lovens påbudsbestemmelser.

Til nr. 11

Denne bestemmelse finder anvendelse på deponeringsanlæg, der etableres efter lovens ikrafttræden. Bestemmelsen indebærer en begrænsning i adgangen til at eje anlæg for deponering af affald. Baggrunden herfor er, at de krav, der må stilles til en miljømæssigt forsvarlig indretning og drift af deponeringsanlæg, fører til, at hovedreglen må være, at alene offentlige myndigheder bør kunne eje og drive sådanne anlæg. Dette skal ses i sammenhæng med, at deponeringsanlæg, efter at deponeringen er ophørt, fortsat kan indebære en potentiel forureningstrussel, og at fortsat kontrol med depotet og gennemførelse af eventuelle afværgeforanstaltninger kun kan sikres, såfremt en offentlig myndighed er ansvarlig for driften af anlægget. Bestemmelsen indebærer således, at der aldrig vil være tvivl om, hvem der er ansvarlig. Myndigheden er ikke hermed afskåret fra at indgå i sædvanlige former for samvirke omkring driften af sådanne anlæg, ligesom den daglige drift vil kunne overlades til en entreprenør eller lignende.

De virksomhedstyper, der foreslås omfattet af bestemmelsen, er de deponeringsanlæg, der er nævnt i listen over særligt forurenende virksomheder med undtagelse af affaldsforbrændingsanlæg.

I nogle tilfælde vil det være rimeligt at pålægge erhvervsvirksomheder at etablere specialdepoter uden for virksomhedens område for særlige affaldstyper, som det vil være uhensigtsmæssigt at anbringe på en eksisterende losseplads eller fyldplads, f.eks. på

grund af affaldsmængden eller affaldets særlige karakter.

Bestemmelsen i stk. 2 åbner mulighed for at fastsætte regler om, at sådanne depoter skal drives af den enkelte virksomhed. Ved fastsættelsen af sådanne regler må der bl.a. tages hensyn til interessen i at undgå hindringer for bl.a. genanvendelsesinitiativer. Sådanne regler kan f.eks. foreskrive at amtskommunen efter drøftelse med den pågældende kommunalbestyrelse i en godkendelse efter kapitel 5 stiller krav om, at et kraftværk eller lignende selv skal etablere og drive et anlæg for deponering af flyveaske og andre restprodukter.

Bestemmelsen i stk. 3 åbner mulighed for, at der i de regler, der udstedes efter stk. 2, kan fastsættes gebyrer, som skal dække tilsynsmyndighedens senere udgifter til kontrol med forureningen fra det pågældende anlæg, efter at deponeringen er ophørt, samt til eventuelle afværgeforanstaltninger. Endvidere kan der fastsættes regler om sikkerhedsstillelse. De mest almindelige former for sikkerhed vil være garanti fra et pengeinstitut eller fra et kauforsikringsselskab eller deponering af kontanter i et pengeinstitut, værdipapirer eller lignende. Formålet hermed er at sikre, at der er økonomiske midler til en eventuel oprydning, primært i den situation, hvor den virksomhed, som var ansvarlig for deponeringen, er ophørt. Det forhold, at en virksomhed har betalt dette gebyr, forhindrer imidlertid ikke, at virksomheden, hvis den stadig eksisterer, når en oprydning bliver aktuel, pålægges at betale de fulde omkostninger med fradrag af gebyret.

Til nr. 12

Denne bestemmelse indebærer, at miljøministeren kan bestemme, at kommuner skal deltage i fælleskommunale løsninger på affaldsbortskaffelsesområdet. Der kan være tale om såvel deponeringsanlæg som genanvendelsesvirksomheder. Bestemmelsen er en udbygning og præcisering af den gældende lovs § 62 a, stk. 6. Præciseringen består i, at kommuner, der har etableret et fælleskommunalt anlæg, kan pålægges at optage andre kommuner i fællesskabet. Herudover er det i stk. 2 præciseret, at en fælleskommunal virksomhed tillige kan pålægges at modtage affald fra kommuner, som ikke deltager i fællesskabet. Det bemærkes endvidere, at der i bestemmelsen ligger en forpligtelse for kommunerne til at stille kommunale arealer til rådighed for fælleskommunale virksomheder for affaldsbortskaffelse.

Som hidtil forudsættes disse bestemmelser kun anvendt i det omfang, det ikke ved forhandling lykkes kommunerne at nå frem til en frivillig aftale herom.